

בש"פ 827/22 - ניבין ג'ולאני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 827/22

לפני: כבוד השופט ש' שוחט

המבקש: ניבין ג'ולאני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 17.12.2021 בע"ח 16283-12-21
שניתנה על ידי כבוד השופט דוד גדעוני

בשם המבקש: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בע"ח 16283-12-21 (השופט ד' גדעוני), מיום 14.12.2021, במסגרתה דחה בית המשפט המחוזי את הערר שהגישה המבקשת על החלטת בית משפט השלום בה"ת 64976-07-21 (השופטת ע' בר-טל), מיום 7.11.2021, בה נדחתה בקשת המבקשת לבטל צו תפיסה שהוצא על נכסיה.

רקע עובדתי

1. המבקשת היא בתו של אברהם ג'ולאני, ואחותם של עאדל ג'ולאני ומוחמד ג'ולאני, שחשודים בביצוע עבירות מרמה וזיוף, עבירות מס, ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן בהתאמה: החשודים ו-חוק איסור הלבנת הון). על פי החשד, החשודים ניכסו לעצמם נכסי נפקדים והוציאו היתרי בניה במרמה, תוך קבלת תוצרי הבניה.
2. במסגרת החקירה שמתנהלת נגד החשודים, תפסה המשיבה רכוש בשווי מידי החשודים בהתאם לסעיף 26(א) לחוק איסור הלבנת הון, בצירוף הוראות פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה). בכלל זה, תפסה המשיבה רכב מסוג מרצדס, שרשום על שמה של המבקשת, ואשר היה בשימוש של האב החשוד (להלן: התפוס או הרכב). הבקשה שלפני עניינה בתפיסת רכב זה.
3. ביום 30.7.2021 הגישה המבקשת לבית משפט השלום בקשה להשבת התפוס, בטענה כי לא היה מקום לתפוס את הרכב, שמצוי בבעלותה, אף אם הוא משמש את אביה, משעה שהיא אינה חשודה בדבר. ביום 7.11.2021, דחה בית משפט השלום את הבקשה, אישר את המשך התפיסה למשך 180 ימים, לאחר שקבע כי:
"לנוכח קיומו של חשד ברף הנדרש, הרי שקיים פוטנציאל חילוט ברף גבוה יחסית ועל כן קיים אינטרס ציבורי בתפיסת הנכסים במסגרת ההליך הזמני וזאת לצורך חילוט עתידי, ככל ויוגש כתב אישום".
- בנוגע לתפיסת הרכב קבע בית משפט השלום כי הגם שהרכב רשום על שמה של המבקשת הוא אינו בחזקתה ולא נמצא בשימוש; השימוש בו נעשה אך ורק על ידי האב. במצב דברים זה יש לראות את הרכב כחלק מרכוש האב.
4. המבקשת הגישה ערר לבית המשפט המחוזי ביחס להחלטה זו. ביום 14.12.2022 התקיים דיון בשאלת התפוס, במסגרתה טענה המבקשת כי יש להשיב לידיה את הרכב, על בסיס טענות זהות לאלו שנטענו בפני כעת. המשיבה הביעה את התנגדותה להשבת התפוס, והציגה לבית המשפט המחוזי חומר חסוי שמבסס לטענתה קיומו של חשד סביר כנגד החשודים שמצדיק תפיסה בשלב זה. לבסוף, ניתנה החלטתו של בית המשפט המחוזי שדוחה את ערר המבקשת, תוך שנקבע כי קיים חשד סביר ברף גבוה, אשר מעוגן בחומרי החקירה, שהחשודים ביצעו את העבירות בהן הם חשודים. בתוך כך נקבע גם, כי חומר החקירה מקים חשד סביר לעבירה של פעולה ברכוש אסור לפי חוק איסור הלבנת הון, וכי נוכח העובדה ששווי התפוס נמוך משווי העבירה, קיימת הצדקה להמשיך בהחזקת התפוס לשם חילוט עתידי. ביחס לטענותיה הקונקרטיות של המבקשת בעניין תפיסת הרכב, קבע בית המשפט המחוזי כדלהלן:
"אכן, המשיבה לא חלקה על כך שהרכב הנדון רשום על שמה של ניבין. אלא שמדובר ברישום דקלרטיבי. חומר הראיות שהוצג תומך בכך שמדובר ברכב השייך למעשה לאברהם ושהוא היחיד העושה בו שימוש [...] אל מול אלה לא הציגו העוררים בערר או בדיון שלפני דבר. כפי שאישרו אף לא הוגש תצהיר מאת ניבין לתמיכה בטענתה (ע' 2, ש 24 לפרוטוקול) ולא הוצגו אסמכתאות כלשהן לנטען (לעניין הצורך בהצגת תצהיר, ראו והשוו: בש"פ 4118/14 גנה נ' מדינת ישראל (13.11.14); ה"ת (מחוזי-ים) 31268-04-21 (החלטה מיום 6.5.21)) [...] (ההדגשה הוספה - ש' ש')."
5. על החלטה זו, מיום 14.12.2021, אשר אישרה את הארכת התפיסה, הוגשה בקשת רשות הערעור שלפני,

במסגרתה מבוקש לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי, ולהורות על שחרור התפוס.

טענות המבקשת

6. המבקשת טוענת, כי הבקשה מעלה שאלות משפטיות מהותיות בעלות חשיבות ציבורית. כך, בין היתר, נטען כי הבקשה עוסקת "בהצבת דרישה לא חוקית של בית המשפט למבקשת כתנאי לשחרור רכבה, על בסיס פסיקה שעניינה חילוט רכוש גנוב שבעליו אינם ידועים ושהמחזיקה בו הודתה בגניבתו! המבקשת טוענת כי קביעה זו אינה חוקית וכי נדרשת פסיקה המבהירה כי אין חלות לסעיף החוק עליו נסמך בית המשפט". בנוסף, המבקשת טוענת כי הבקשה דנה בשאלות כלליות שדורשות הכרעה - האם מוסמך בית המשפט לשנות באופן רטרואקטיבי צו תפיסה; מה הדין מקום בו המדינה מבקשת לפגוע בזכויות הפרט על בסיס חקיקה ופסיקה חסויות; האם חייבת המשטרה להעביר לאזרח עותק מהערכת השווי של העבירה; האם חייב בית המשפט לערוך הבחנה בין מעורבים שונים מקום בו נעשו עסקאות על ידי חשודים נפרדים בחלקים שונים של נכס אשר בהתייחס אליו קיים חשד כי התבצעה עבירה.

7. בעניינה הפרטני, טוענת המבקשת כי יש לשחרר את הרכב נוכח פגמים שנפלו בהוצאת צו התפיסה, והצגת מידע חלקי מצד המשטרה לבית המשפט. בהתייחס לשאלות הכלליות לכאורה שפורטו לעיל, טוענת המבקשת כי יש להורות על שחרור התפוס, שעה שצווי התפיסה שונו באופן רטרואקטיבי שלא כדין, שכן אושרה תפיסת רכוש בשווי העבירה למרות שהצו המקורי ניתן מעילות אחרות שהיסודות להן אינם מתקיימים. כמו כן, המבקשת טוענת כי נפגעו זכויותיה שעה שהמשטרה הסתמכה על חוקים ופסקי דין "חסויים"; כי יש לחייב את המשיבה להעביר לה עותק מהערכת השווי של התפוס על מנת לאפשר לה לחלוק עליה; וכי יש לערוך הבחנה בין מעורבים שונים משום שלא ניתן ללמוד ממעורבות חשוד אחר על קיומו של חשד סביר כנגד מי מהחשודים.

תשובת המדינה

8. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הבקשה שעה שהיא איננה מעלה סוגיה עקרונית או שאלת משפטית רחבה שמצדיקה דיון בגלגול שלישי, וכולה נטועה עמוק בנסיבות הקונקרטיות של המבקשת. נטען כי הרכב שייך בפועל לאביה של המבקשת, אברהם ג'ולאני, והמבקשת הינה לכל היותר "טוענת לזכות". כמו כן, בפי המבקשת טענות ראייתיות בנוגע למעורבותו של אביה בפרשה, כאשר אביה כלל אינו צד להליך זה ולא הגיש בקשת רשות לערור מטעמו. בנוסף לכך, בית המשפט לא שינה את צווי התפיסה באופן רטרואקטיבי, שכן אלו התבקשו וניתנו מכוח סעיפים 32, 34 ו-43 לפקודה וכן לפי סעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון. באשר לטענות בעניינו של חשד סביר כנגד החשודים, ובפרט כנגד אבי המבקשת, טוענת המשיבה כי קיים חשד סביר ברף גבוה לפיו החשודים ביצעו את המעשים בהם הם חשודים, והוצגו לבית המשפט המחוזי ראיות שמבססות זאת.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה, באתי לידי מסקנה מסקנתית דינה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר שנוגע לתפיסת חפצים לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 38א(ב) לפקודה מורה, כי על המבקש לערור על החלטה כאמור לבקש רשות לעשות כן מבית משפט זה. מתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בגלגול

שלישי, תינתן רק מקום בו מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית שחורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, למעט בהתקיימן של נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 6653/21 זבארגה נ' מדינת ישראל (13.10.2021); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)).

חרף ניסיונה של המבקשת לשוות לבקשתה נופך עקרוני, עניינה של הבקשה ביישום הדין הרלבנטי על נסיבותיו הפרטניות של המבקשת. בעיקרו של דבר, המבקשת שבה על הטענות הקונקרטיות שהעלתה בפני הערכאות קמא, ואשר נדונו ונדחו. אף לגופו של עניין, לא מצאתי פגם בהחלטות בתי משפט קמא המצדיק התערבות.

10. סעיף 32(א) לפקודה מפרט חמש חלופות שעשויות לשמש מקור סמכות לתפיסת חפצים:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

לצד זאת, במסגרת בש"פ 1359/17 מדינת ישראל נ' ברוך (15.3.2017) (להלן: עניין ברוך), נקבעה עילת תפיסה שיטתית, לפיה באפשרות המשטרה לתפוס נכסים וחפצים טרם הגשת כתב אישום, בשווי רכוש שקשור לביצוע העבירה, לצורך חילוט עתידי. בעוד שנכס תפוס לפי חמש עילות התפיסה שמנויות בפקודה קשור בקשר הדוק לעבירה או לנסיבות ביצועה, עילת התפיסה השיטתית אשר התגבשה בעניין ברוך מאפשרת תפיסה של נכס שאין לו כל קשר לביצוע העבירה.

בנוסף לכך, סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון קובע, כי:

"(א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי נוסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הנידון בשווי של רכוש שהוא -

(1) רכוש שנעברה בו העבירה, וכן רכוש ששימש לביצוע העבירה, שאיפשר את ביצועה או שיועד לכך;

(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.

(ב) לענין סעיף זה, "רכושו של הנידון" - כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונו.

א. קיומו של חשד סביר שמצדיק את תפיסת הרכב

11. המשיבה הציגה דו"ח סודי וחומרי חקירה בפני הערכאות דלמטה. על בסיס חומרים אלה, קבעו הערכאות דלמטה כי קיימת תשתית ראייתית המבססת חשד סביר כנגד החשודים, ברף גבוה יחסית, וכי החשודים מעורבים בעבירות בהן הם נחשדים. בפי המבקשת מספר טענות שמטרתן להפריך קביעה זו, ולהצביע על היעדרו של חשד סביר שמצדיק את תפיסת רכבה. כך, טוענת המבקשת כי היא ואביה לא ביצעו עבירה כלשהי, וכי ממילא לא נקבע כי קיים חשד סביר לביצוע עבירה של איסור הלבנת הון. על כן, לשיטתה, הקביעה לפיה קיים חשד סביר כנגד החשודים לביצוע עבירת

הלבנת הון, נעדרת בסיס עובדתי.

דין הלך טיעון זה להידחות. "החשד הסביר" הדרוש במקרים כגון זה שלפנינו, הוא סיכוי סביר לכך שהחשודים ביצעו את העבירות בהן הם חשודים, וזאת באמצעות עיון בחומר הקיים והתפתחות החקירה המשטרתית. ראו לעניין זה את שנקבע ב-בש"פ 1093/20 דבש נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (14.2.2020).

על כן, משקבעו הערכאות קמא כי קיים בעניינם של החשודים פוטנציאל חילוט ברף גבוה, ובהתחשב בכך שטענות המבקשת בעניין זה הן עובדתיות ברובן, הרי שאין הצדקה להתערב בקביעות הערכאות קמא. ודוק, טענת המבקשת כי בית משפט השלום לא קבע כי מתקיים חשד סביר לביצוע עבירות הלבנת הון - דינה להידחות. בראשית החלטתו, פירט בית משפט השלום את העבירות השונות בהן נחשדים החשודים, ובכלל זה עבירות הלבנת הון, והניתוח שערך נעשה בהתייחס לכך. בין כה ובין כה, בית המשפט המחוזי קבע כי חומרי החקירה מבססים חשד סביר לביצוע עבירות מרמה והלבנת הון ביחס לחשודים, באופן שהיתרי הבניה הושגו תוך חשד לזיוף חתימות ומסמכים.

12. קביעות בית המשפט המחוזי בעניין זה הן קביעות אשר נסמכות על החומרים שהוצגו לו, ואין בנמצא כל עילה להתערבות בהן במסגרת בקשה זו. מקומן של טענות אלו להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליך לחילוט חפצים, בוודאי לא בערעור בערכאה שלישית. על כן, צדק בית המשפט המחוזי בקביעתו, כדלהלן:

"בא כוח העוררים העלה טענות שניסו להסביר את התנהלות העוררים ולהרחיקם ממעשי המרמה והזיוף תוך הפניית אצבע לאחרים (ס' 64 ואילך לערר). מקומן של טענות אלה להתברר בהליך העיקרי. אין בהן כדי לשנות מהמסקנה בדבר קיומו של חשד סביר" (ההדגש הוספה - ש' ש').

13. בשל קיומו של חשד סביר כאמור, בדין קבעו הערכאות דלמטה כי קיימת הצדקה לתפיסת הרכב כרכושו של אבי המבקשת, אברהם ג'ולאני, לשם חילוט עתידי, וזאת מכוח סעיף 21(ב) לחוק איסור הלבנת הון, שקובע כי רכוש שנמצא בחזקת הנידון או בשליטתו, ניתן לתפיסה. ראו לעניין זה ע"א 3343/05 טאהא נ' מדינת ישראל (4.3.2008), בפסקה 8:

"כמצוטט לעיל, קובע סעיף 21(ב) כי לעניין סעיף 21 "רכושו של הנידון" הוא "כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבוננו". הגדרה זו חורגת בבירור מאמות המידה ומן הדרישות שמציבים דיני הקניין במקרקעין ובמיטלטלין לעניין זה ובכך היא מרחיבה את אפשרויות החילוט גם לגבי רכוש אשר לנידון יש בו חזקה או שליטה (או שהוא מצוי בחשבוננו). זאת אפילו רשום אותו הרכוש על שמו של אחר".

ודוק! העובדה כי הרכב שייך מבחינה פורמלית למבקשת, אין בה כדי למנוע את תפיסתו. ראו לעניין זה ע"פ 1000/15 אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל (3.7.2015), בפסקה 23:

"אין לקבל את טענתו של המערער כי עובדת היותה של אמו הבעלים הפורמאליים של המכונית מונעת את חילוטה. הלכה פסוקה היא כי לעניין חילוט לפי סעיף 39 לפקודה לא הבעלות הפורמאלית היא הקובעת אלא הבעלות

המהותית, דהיינו זהותו של המשתמש במכונת בפועל (ראו, למשל, רע"פ 5271/90 מירלשווילי נ' מדינת ישראל (2.1.1991)). כאמור, מחומר הראיות עולה כי המערער הוא אשר השתמש במכונת באופן בלעדי, מה גם שלאמו של המערער כלל אין רישיון נהיגה, דבר המחזק את אופיו הפיקטיבי של ה"רשום" (ההדגשה הוספה - ש' ש').

בענייננו, הערכאות דלמטה קבעו, בהתבסס על חומר הראיות שהוצג להן, כי מי שמחזיק את הרכב ומשתמש בו בפועל הוא לא אחר מאשר אבי המבקש, אברהם ג'ולאני, ולכן נקבע כי ניתן היה לתפוס את הרכב כרכושו שלו. משהוכח קיומו של חשד סביר כאמור, ומשהוכח שאבי המבקש הוא שמחזיק בפועל ברכב, אזי לא הייתה כל מניעה מלתפוס אותו לשם חילוט בשווי.

14. לכך יוסף כי בית המשפט המחוזי דחה את בקשת המבקשת גם מן הטעם שזו לא הגישה לבית המשפט המחוזי תצהיר מטעמה לשם תמיכה בטענות שהועלו על ידה. בית המשפט המחוזי ביסס את קביעתו על ב"פ 4118/14 גנה נ' מדינת ישראל (12.11.2014). אני סבור כי הכרעת בית המשפט המחוזי בעניין זה היא סבירה ואין כל מקום להתערב בה בנסיבות העניין, ובייחוד כאשר ממילא אין כל עילה להשבת התפוס משעה שהחזקה בו נתונה לאבי המערער.

ב. שינוי צווי התפיסה באופן רטרואקטיבי

15. טענת המבקשת לפיה בית המשפט שינה את צו התפיסה באופן רטרואקטיבי, באופן שהכשיר תפיסת רכוש בשווי, דינה להידחות גם כן.

ראשית, צווי התפיסה שהוצאו בעניינה של המבקשת והחשודים ניתנו בהתאם לפקודה ובהתאם לחוק איסור הלבנת הון. זאת, כפועל יוצא מכך שעסקין בחשדות לביצוע עבירות מרמה ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון. על כן, ובשל החקיקה עליה נסמכים צווי התפיסה, ניתן לתפוס גם רכוש בשווי, לשם חילוט עתידי.

שנית, לא השתכנעתי מטענת המבקשת לפיה המילים "לבירור עבירת הלבנת הון", שמופיעות בצו התפיסה, מצמצמות את צו התפיסה אך לתפיסת חפצים הדרושים לצרכי חקירה. מקובלת עלי עמדת המשיבה בעניין זה, לפיה צירוף מילים זה דווקא מעיד כי בית המשפט היה מודע לחשדות כלפי החשודים, ולבקשת המשטרה לתפוס רכוש בשווי, כפי שמאפשר חוק איסור הלבנת הון באופן מפורש. בית משפט השלום קבע, כי:

"אין חולק כי תכלית התפיסה במקרה הנדון הינה לצורך חילוט עתידי. לנוכח קיומו של חשד ברף הנדרש, הרי שקיים פוטנציאל חילוט ברף גבוה יחסית ועל כן קיים אינטרס ציבורי בתפיסת הנכסים במסגרת ההליך הזמני וזאת לצורך חילוט עתידי, ככל ויגוש כתב אישום. היקף העבירה נאמד בכ- 24,500,000 ₪. הנכסים שנתפסו אינם מגיעים לשווי זה" (ההדגשה הוספה - ש' ש').

בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי קבע כי גם אם נפל פגם בצו התפיסה, באופן שלא צוינה התכלית של חילוט עתידי בשווי, הרי שהאינטרס הציבורי בהבטחת אפשרות לחילוט עתידי מקום בו מתקיים חשד סביר כבעניינו, מטה את הכף אל עבר תיקון הפגם:

"ב"כ העוררים טען כי בצווי התפיסה שניתנו לכתחילה לא צוין כי התפיסה נדרשת לשם חילוט עתידי ולפיכך לא ניתן היה לדחות את הבקשה להשבת התפוסים מכוחה של עילה שלא צוינה בצו לכתחילה. טענה זו לא הועלתה בבית משפט קמא (ע' 2, ש' 21-22). הדבר מקים קושי. מכל מקום, בדיון היום הציגה המשיבה בקשה לצווי תפיסה והקפאה של חשבונות וחפצים - ביחס לעוררים שלפני - ושבהם צוין בין היתר כי אלה דרושים גם לצורך חילוט עתידי (סומן 4 בדיון לפני). נראה שיש בכך כדי לשמוט את הבסיס לטענה. ב"כ העוררים טען כי תכלית זו לא צוינה בהחלטת בית המשפט למתן הצו. כך או כך, אף אם נניח לצורך הדיון כי נפל בעניין זה פגם, הרי שאין בכך כדי להכריע את הכף, וזאת נוכח האינטרס הציבורי בהבטחת אפשרות לחילוט עתידי מקום בו נקבע כי מתקיים חשד סביר כאמור לעיל" (בפסקה 12) (ההדגש הוספה - ש' ש').

סבורני כי קביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין זה היא קביעה סבירה, המתחשבת במכלול האינטרסים שנוגעים לעניין ואינה נוגדת את הדין. בכל מקרה, לא מדובר בשאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית, כך שטענת המבקשת במישור זה נטועה בנסיבותיו הקונקרטיות, ואין כל בסיס להתערבות בקביעה פרטנית זו במסגרת ערעור ב'גלגול שלישי'.

שלישית, סבורני כי אין בטענת המבקשת כל ממש גם מן הטעם שצווי התפיסה הוצאו לפי הפקודה, ולא רק לפי חוק איסור הלבנת הון, ולכן ממילא ניתן לעשות בהם שימוש לשם תפיסה בשווי. בעניין ברוך נקבע, כי הסמכות לתפיסה "בשווי", לפי סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, חלה גם על תפיסה לפי סעיף 32(א) לפקודה ביחס לעבירות מס שהן "עבירות מקור" על-פי חוק איסור הלבנת הון. מכאן תחולתן של יתר הוראות הפקודה על חפץ שנתפס בשווי מכוח הפקודה, לרבות סעיפים 33-37 לפקודה. הרחבה זו, לא חלה ביחס לעבירות אחרות שאינן מנויות בחוק איסור הלבנת הון, ובכללן עבירות מס "רגילות" (ראו: בש"פ 553/22 פלוני נ' מדינת ישראל (6.2.2022); בש"פ 333/21 אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (18.04.2021)). בעניינו, צווי התפיסה הוצאו גם על סמך סעיף 32 לפקודה, ולכן ממילא ניתן לתפוס את הרכב לשם חילוט עתידי בשווי, כפי שנקבע בעניין ברוך.

ג. התייחסות לטענות נוספות של המבקשת

16. הערכאות דלמטה נדרשו לכלל טענות המבקשת והחשודים, ובתוך כך הוצגו לפניו חומרי חקירה אשר על פיהם נקבע כי קיים חשד סביר, וכי אין מקום בעת הזו להפרדה המבוקשת בין החשודים לבין המבקשת. לא התרשמתי כי נפל פגם באופן בו הפעילו הערכאות קמא את שיקול דעתן, בוודאי לא פגם שמצדיק מתן רשות לערור ב'גלגול שלישי'.

בהקשר זה אעיר, טענת המבקשת לפיה היעדר הבחנה והפרדה בין ענינים של חשודים שונים הובילו לתוצאות לא צודקות, מתעלמת מהעובדה לפיה בית המשפט המחוזי דן בעניינה של המבקשת באופן סדור ומובחן. כך, בית המשפט המחוזי קבע כי הרכב מצוי בחזקתו של אבי המבקשת, ומשכך, ולאור קיומו של חשד סביר כנגד החשודים, ההחלטה לתפוס לשם חילוט עתידי בשווי התקבלה כדיון. העובדה כי בירור קיומו של חשד סביר נעשה בהתייחס למכלול

הנתונים שהוצגו, לרבות חומרים שמעידים על ביצוע בצוותא של העבירות האמורות על ידי החשודים, אין בה כדי להעיד שבית המשפט לא בחן את עניינה של המבקשת באופן מלא וסדור.

כמו כן, לא מצאתי מקום לקבוע מסמרות בעניין שאלת חובתה של המשטרה להעביר את הערכת השווי של התפוסים למבקשת, משעה שבענייננו ממילא נקבע כי שווי התפוס נמוך בהרבה משווי העבירות (עשרים וארבעה מיליון שקלים). לא למותר לציין, ואף המשיבה לא חולקת על כך, כי באפשרות המבקשת להציג לבית המשפט הערכת שווי מטעמה, על מנת שזו תיבחן על ידי בית המשפט ביחס להערכת השווי שהוגשה מטעם המדינה (ואשר גילויה לא מתאפשר בשל טעמי חיסיון), ובכך תהא בפני בית המשפט התמונה מלאה הדרושה לשם הכרעה בעניין.

סוף דבר

17. לאור האמור, אין בבקשה שלפני כל שאלה עקרונית שמצריכה הכרעה. נוסף על כך, לא השתכנעתי שמתקיימות נסיבות חריגות שמצדיקות מתן רשות לערור. הערכאות הנכבדות דלמטה, כפי שעולה מהבקשה עצמה ומהתשובה לה, וכן מהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, הקפידו לבחון את התשתית הראייתית המקימה חשד סביר נגד החשודים, בחנו את כלל טענות המבקשת, ואישרו את המשך התפיסה רק לאחר ששמעו את טענות בא-כוחה והסברי המשיבה.

אשר על כן, לא מצאתי כי המבקשת הצליחה להצביע על עניין מהותי או על נסיבות חריגות שמצדיקים דיון ב'גלגול שלישי'.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשפ"ב (13.4.2022).

ש ו פ ט